

89. Raamattuluento: Pelastuksen riemu

Alkurukous: Herra Jeesus, sinä minä minun iloni ja riemuni, avarra sisimpämme näkemään kuinka ihmeellinen sinä olet, sinä joka olet Jumalan kirkkauden säteily, hänen rakkautensa ilmentymä ja pelastuksemme kallio, täytä meidät pelastuksesi riemulla. Amen.

Aluksi

Tällä luennolla on käytetty pääsääntöisesti vuoden 1938 -käännöstä. Tekstiosassa on näytetty ainakin osittain uudemman käännökset lainaukset.

Koko kristillisyyden ydin on evankeliumi. Ilman sitä, kyse olisi vain eräänlaisesta uskonnosta. Mutta kristillisyyden ei ole kristinuskon vaan kristinuskon. Uskoa ei ole kuitenkaan ilman evankeliumia. Kristillisyyden ilman evankeliumia olisi ehkä vain joku juutalaisuuden lahko.

Evankeliumi on ilosanoma Jeesuksesta Kristuksesta. Kyse on yksin ilosanomasta, ei uusista käskyistä. Kuolemassaan Jeesus poisti meiltä lainsanan käskyneen, vaatimuksineen ja tuomioineen. Laki on Kristuksen kanssa naulittu ristille ja haudattu. Laki oli väliaikainen ja oli siihen asti kunnes usko ilmestyisi. Sen jälkeen laki on julistettu mitättömäksi. Mutta sanopa se niin, että kaikki lain orjuudessa olevat tämän uskoisivat? Apostoli Paavali kirjoittaa galatalaisille: ”*tahtoisinpa nyt olla teidän tykönänne ja äänenikin muuttaa! Sillä minä olen aivan ymmällä teistä*” (Gal. 4:20). Näin syvästi Paavali murehti galatalaisten lain orjuutta, olivathan he ottaneet ensin vastaan täyden evankeliumin. Minäkin, vain maan tomu ja saviastia, murehdin kristittyjen tilaa ja ennen kaikkea niiden monien tilaa, jotka sanovat uskovansa Jeesukseen, vaikka tottelevat enemmän Moosesta.

Vain laista vapaat voivat kokea sisimmässään pelastuksen riemua. Laki tuomioineen ja syytöksineen estää ilon ja riemun. Syyllinen ja tuomittu ei voi iloita Kristuksen tuomasta ilosta ja riemusta. Lain kirouksen alla oleva muistuttaa enemmän mörköä kuin ilontäyteistä Jumalan lasta. Sen sijaan se, joka näkee edessään Kristuksen säteilyn, on iloa täynnä. ”*Jotka häneen katsovat, ne säteilevät iloa, heidän kasvonsa eivät häpeästä punastu*” (Ps. 34:6).

Varmuus, kerskaus ja riemu

Voiko kukaan puhua kirkkaimmin pelastuksemme varmuudesta kuin sanoo apostoli Paavali vaikkapa Roomalaiskirjeensä 5. luvun alussa? Luku alkaa: ”*Koska me siis olemme uskosta vanhurskaksi tulleet, niin meillä on rauha Jumalan kanssa meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen kautta, jonka kautta myös olemme uskossa saaneet pääsyn tähän armoon, jossa me nyt olemme, ja meidän kerskauksemme on Jumalan kirkkauden toivo... 11. Eikä siinä vielä kaikki. Me saamme myös riemuja Jumalastamme, kun nyt olemme vastaanottaneet Herramme Jeesuksen Kristuksen valmistaman sovituksen.*” (11. jae KR93 mukaan).

Kristillisyyden täytyy perustua ehdottomaan varmuuteen jos se yleensä on kristillisyyttä. Jos näin ei ole, ollaan pahoin eksyksissä, pimeydessä ja lihan tekojen maailmassa.

Hengellinen varmuus perustuu oikeaan tietoon ja ymmärrykseen Jumalan tuntemisessa. ”*Ja sitä minä rukoilen, että teidän rakkautenne tulisi yhä runsaammaksi tiedossa ja kaikessa käsittämises- sä*” (Fil. 1:9). Ihmisistä monet joutuvat hukkaan tietämättömyytensä vuoksi, sillä ”*heidän ymmär- ryksensä on hämärtynyt, ja se elämä, jonka Jumala antaa, on heille vieras, sillä he ovat tietämättö- miä ja sydämetään paatuneita*” (Ef. 4:18).

Ajassamme on paljon epävarmuuksia. Oikeastaan kaikki mahdollinen ihmisten keskuudessa on epävarmaa. Myös ihmiskeskeisessä kristillisyydessä esiintyy paljon epävarmuuksia. Moni, ehkä omasta mielestään viisaskin teologi, joutuu sanomaan pelastuksesta: ”perillä se sitten vasta selvi- ää miten käy.” Mieleöntä puhetta!

Tässä maailmassa on ainakin yksi varma asia: se on varmuus pelastuksesta. Jeesuksen omalla se on täyttä varmuutta. Muutamia sanankohtia: ”*Sillä minä olen varma siitä, ettei kuolema eikä elämä, ei enkelit eikä henkivallat, ei nykyiset eikä tulevaiset, ei voimat, ei korkeus eikä syvyys, eikä mikään muu luotu voi meitä erottaa Jumalan rakkaudesta, joka on Kristuksessa Jeesuksessa, meidän Her- rassamme.*” (Room. 8:38,39) ”*varmasti luottaen siihen, että hän, joka on alkanut teissä hyvän työn, on sen täyttävä Kristuksen Jeesuksen päivään saakka*” (Fil. 1:6). ”*Niin on Jumalan kansalle sapa- tinlepo varmasti tuleva*” (Hepr. 4:9).

Varmuus pelastuksesta antaa uskovan sisimpään pelastuksen ilon ja riemun. Jeesus sanoo: ”*Aab- raham, teidän isänne, riemuitsi siitä, että hän oli näkevä minun päiväni; ja hän näki sen ja iloitsi.*” (Joh. 8:56). ”*Iloitkaa ja riemuitkaa, sillä teidän palkkanne on suuri taivaissa*” (Matt. 5:12). ”*Älkää kuitenkaan siitä iloitko, että henget ovat teille alamaiset, vaan iloitkaa siitä, että teidän nimenne ovat kirjoitettuina taivaissa.*” (Luuk. 10:20).

Kun Israelin kansan keskellä asuvat samarialaiset näkivät suunnattomat Jumalan ihmeteot koti- kaupungissaan, kerrotaan tapahtumasta näin: ”*Ja kansa otti yksimielisesti vaarin siitä, mitä Filippus puhui, kun he kuulivat hänen sanansa ja näkivät ne tunnusteot, jotka hän teki. Sillä monista, joissa oli saastaisia henkiä, ne lähtivät pois huutaen suurella äänellä; ja moni halvattu ja rampa parani. Ja syntyi suuri ilo siinä kaupungissa.*” (Ap. t. 8:6-8).

Näin käy kun Herra ja hänen voimansa ovat kansansa keskellä. Riemua se on, usein jo pelastuk- sen riemua. Mutta epävarmuudessa ei ole minkäänlaista pelastuksen riemua. Parhaimmillaankin ihminen näkee tuolloin vain oman kurjuutensa ja huokailee usein epätoivoisena, vailla ilon ja rie- mun häivääkään. Epävarmassa uskonelämässä on paljon pelkoja, kun oikea tieto ja varmuus puuttu- vat. Pelätään kuolemaa ja maailmanloppua.

Mutta psalmikirjoittaja huudahtaa: ”*Sinä olet minun suojani, sinä varjelet minut hädästä, sinä ympäröitset minut pelastuksen riemulla*” (Ps. 32:7). Jo tämä psalmikirjoittaja sai, Pyhän Hengen vaikutuksesta, kokea aikanaan pelastuksen riemua.

Myös toisaalla psalmeissa sanotaan: ”*Riemun ja pelastuksen huuto kuuluu vanhurskaiden ma- joissa: Herran oikea käsi tekee väkeviä tekoja*” (Ps. 118:15).

Näissäkin raamatunjakeissa on sanottu tämän luennon ydin. Se on pelastuksen riemua. Otetaan esille vielä sanoja varmuudesta. Eiköhän näiden ymmärtäminen tuo jo riemua? ”*Sillä vuoret väisty- kööt ja kukkulat horjukoot, mutta minun armoni ei sinusta väisty, eikä minun rauhanliittoni horju, sanoo Herra, sinun armahtajasi*” (Jes. 54:10). ”*Jumala on itse sanonut: - Minä en sinua jätä, en koskaan sinua hylkää*” (Hepr. 13:5). ”*Ja minun lähettäjäni tahto on se, että minä kaikista niistä, jotka hän on minulle antanut, en kadota yhtäkään, vaan herätän heidät viimeisenä päivänä. Sillä minun Isäni tahto on se, että jokaisella, joka näkee Pojan ja uskoo häneen, on iankaikkinen elämä; ja minä herätän hänet viimeisenä päivänä.*” (Joh. 6:39,40). ”... jonka tähden hän myös voi täydelli- sesti pelastaa ne, jotka hänen kauttaan Jumalan tykö tulevat, koska hän aina elää rukoillakseen heidän puolestansa” (Hepr. 7:25). Uskotko nämä lupauksen sanat? Ne ovat Jumalan sanoja.

Kun rippiäitini minulle tämän kaltaisia jakeita kauan sitten oli kerrannut heikon uskoni vahvis- tukseksi, hän kysyi sen jälkeen minulta, murheen murtamalta ja lainalaiselta: ”Mitäs nyt sanot?”

Ehkä jotenkin arkana silloin sopersin: Amen. Mutta en voinut silloin muuta kuin ihmetellä noita jakeita. Voisiko ne olla kokonaan totta? Näin oli, ennen kuin tulin itse tuntemaan pelastuksen riemua.

Mitäpä sinä sanot? Eikö jo kohta ala ilo ja pelastuksen riemu sykkiä sydämessäsi? Mutta laki määräyksineen sopii edellisiin sananlupauksiin yhtä huonosti kuin norsu kristallikauppaan, tai tärpähti hunajakakkuun.

Onhan toki laki edelleen voimassa, sillä Jeesus sanoo: ”Älkää luulko, että minä olen tullut lakia tai profeettoja kumoamaan; en minä ole tullut kumoamaan, vaan täyttämään” (Matt. 5:17). Mutta kun hän ristillä huusi: ” *Se on täytetty* ” (Joh. 19:30), laki pienintäkin piirtoa myöten tuli täytettyä. Älä siis sinä, rakas lukijani tai kuulijani, lisää vielä jotakin Jeesuksen Kristuksen täytettyyn työhön. Älä yritä enää täyttää jo ristillä kerran täytettyä lakia. Kavahda sellaista! Sillä jos olet yhä lain alla, turhaan on Kristus kuollut puolestasi.

Jumala ei ota meitä pois riemua ja iloa. Päinvastoin. Myöskään sairaudet, ahdistukset, vastoinkäymiset, tai muut onnettomuudet, eivät saa ottaa meiltä pois iloa Herrassa ja pelastuksen riemua. Eivät sellaiset vaikeudet erota meitä Jumalasta. Jumalan lupaukset ovat voimassa, vaikka elämäntilanteemme vaihtelevatkin. Älä anna kokemasi syntikurjuuden, viheliäisyytesi, heikkoutesi, mitättömyytesi, tai muun vastaavan, viedä iloasi ja pelastuksen riemuasi. Kristuksen armo on niin huikaisevan paljon suurempi kaikkea sinun syntiäsi ja saastaisuuttasi. Nuo kaikki lihasi heikkoudet ja avuttomuudet on haudattu Kristukseen. Jos jotakin murehtia tahdot, murehdi ennemmin sitä, että Kristuksen sisäinen tuntemisesi on vielä vähäistä.

Ilon ja riemun on hallittava enemmän uskovaa kuin itseensä katsominen. Ilo ja pelastuksesta riemuitseminen ovat terveen uskonelämän sisäinen olotila. Jumalan sana kehottaa meitä iloon ja riemuun. ”*Sitten vielä, veljeni, iloitkaa Herrassa! Samoista asioista teille kirjoittaminen ei minua kyllästyä, ja teille se on turvaksi.*” (Fil. 3:1 4). ”*Iloitkaa aina Herrassa! Vieläkin minä sanon: iloitkaa! Tulkoon teidän lempeytenne kaikkien ihmisten tietoon.*” (Fil. 4:4,5).

Marian kiitosvirsi

”*Ja Maria sanoi: "Minun sieluni suuresti ylistää Herraa, ja minun henkeni riemuitsee Jumalasta, vapahtajastani " "*(Luuk. 1:47).

Jo vanhan liiton Israelissa oli ihmisiä, jotka olivat saaneet maistaa pelastuksen riemua. Herra Jumala oli paljastanut jo silloin omille uskollisilleen iankaikkisen elämän autuutta. Kuinka ei sitten meidän keskuudessamme olisi ilo ja riemu, kun meillä on omistettuna koko pelastus Jeesuksessa Kristuksessa. Hän on jo tullut ja on asettanut kaiken kohdalleen.

”*Sinä muutit minun murheeni ilokarkeloksi, sinä riisuit minun surupukuni ja vyötit minut riemulla*” (Ps. 30:12). ”*...Ja älkää olko murheelliset, sillä ilo Herrassa on teidän väkevyytenne*” (Neh. 8:10).

Hurskaat, synkät ja epävarmat

Miksi kaikilla kristityillä ei ole kokemusta riemusta, jonka Pyhä Henki antaa?

Joku on tiennyt kertoa eräästä alkoholistista erään kaupungin puistossa. Siinä hän istui puiston penkillä synkkänä ja epätoivoisen näköisenä, laskuhumalassaan. Paikalle sattuu nuori ja innokas pastori. Hän istahtaa miehen viereen ja ajattelee voitavansa auttaa tätäkin laitapuolen kulkijaa. Pastori kysyy alkajaisiksi: ”Onko veli uskossa?” Mies vastaa synkästi: ”No, ei. En oo uskossa. Mulla menee aivan muista syistä niin huonosti.”

Edellinen kertomus ei ole ihan mistä vain tuulesta temmattu. Moni uskova on niin synkkäkasvoinen ja huonosti voiva, että sivusta katsojan mielestä tuolla, ehkä hyvinkin tunnetulla uskovalla, taitaa mennä elämässä aika huonosti. Maailman ihminen kiertää kaukaa sellaiset haamut. Turha on tällaisten ihmisten ketään evankelioida. Ei näy Jumalan kuva heistä. Ei tuoksu heistä Kristuksen tuoksu. Ei hän ole saanut ehkä koskaan maistaa pelastuksen riemua. Tai ehkä juuri uskoontulon

jälkeen jotakin sentapaista oli ollut, mutta sitten jo pian lainsaarnaajat olivat sammuttaneet senkin ilon. Monet evankelistat pitäisi ensin evankelioida ja vasta sitten palauttaa takaisin työhönsä.

Jerusalemien kaduilla ja Itkumuurilla voi nähdä samanlaisia miehiä, kuin mitä monet aikamme uskovat ovat. Nuo hurskaat juutalaiset ovat mustine kaapuineen, hattuineen ja hiussaparoineen ortodoksijuutalaisia. He ovat varmasti tosihurskaita miehiä. Tuskin he silti tuntevat pelastuksen riemua. Samanlaisia ilmestyksiä näkee myös aikamme uskovien joukossa.

Moni maailmanihminen näyttää iloisemmalta ja onnellisemmalta kuin ne ihmiset, jotka sanovat olevansa uskossa? Tosin onkohan maailman hengen ihmistenkään ilo kovin pysyvää? ”*Ei, vaan jumalattomain riemu loppuu lyhyeen, ja riettaan ilo on vain silmänräpäys*” (Job 20:5). Hengen antama ilo ja riemu ovat sen sijaan pysyvää, kunhan vain pysytään Kristuksessa.

Rohkeasti ja kerskaton

On pysyttävä rohkeana ja on syytä jopa kerskata. ”*Mutta joka kerskaa [ylpeilee], hänen kerskauksenaan olkoon Herra*” (2. Kor. 10:17). ”*mutta Kristus on uskollinen Poikana, hänen huoneensa haltijana; ja hänen huoneensa olemme me, jos loppuun asti pidämme vahvana toivon rohkeuden ja kerskauksen*” (Hepr. 3:6).

Kerskaa siis ja ylpeile, sinä Herralle rakas. Kerskaa Kristuksesta ja pelastuksen riemusta!

Vai uskallatkohan?

Kyllä meidän tulee uskaltaa, kunhan vain muistamme mitä Paavali on kirjoittanut: ”*...meidän kerskauksemme on Jumalan kirkkauden toivo*” (Room. 5:2). Näin luja on vapaan uskovan pelastusvarmuus. Ja on vielä muutakin kerskattavaa, Paavali jatkaa toisaalla: ”*Sillä meidän kerskauksemme on tämä: meidän omantuntonne todistus siitä, että me maailmassa ja varsinkin teidän luonanne olemme vaeltaneet Jumalan pyhydessä ja puhtaudessa, emme lihallisessa viisaudessa, vaan Jumalan armossa.*” (2. Kor. 1:12). Tällainen kerskaus on mahdollista siellä, missä Kristus on tullut ihmisen vanhurskaudeksi, pyhydeksi ja puhtaudeksi. Tämä kaikki tällainen kuuluu pelastuksen riemuun.

Jumalalla on tarjolla meille enemmän kuin edes voimme kuvitella. Hän ”*...voi tehdä enemmän, monin verroin enemmän kuin kaikki, mitä me anomme tai ymmärrämme, sen voiman mukaan, joka meissä vaikuttaa*” (Ef. 3:20).

”*Hän, joka ei säästänyt omaa Poikaansa, vaan antoi hänet alttiiksi kaikkien meidän edestämme, kuinka hän ei lahjoittaisi meille kaikkea muutakin hänen kanssansa?*” (Room. 8:32).

”*Niin Herran vapahdetut palajavat ja tulevat Siioniin riemuiten, päänsä päällä iankaikkinen ilo. Riemu ja ilo saavuttavat heidät, mutta murhe ja huokaus pakenevat.*” (Jes. 51:11).

”*Herra, sinun Jumalasi, on sinun keskelläsi, sankari, joka auttaa. Hän ilolla iloitsee sinusta, hän on ääneti, sillä hän rakastaa sinua, hän sinusta riemulla riemuitsee.*” (Sef. 3:17).

Lupausten määrä on valtava.

On useita esteitä riemuun

On syytä miksi kristillisyys ja ennen kaikkea uskonelämä, on ankeaa ja keskeneräistä. Jos nimittäin uskova ei suostu kasvamaan Jeesuksen Kristuksen tuntemisessa, pelastuksen riemusta ei kannu puhua. Jos jäädään pikkulapsiksi lastenhuoneeseen, ei uskonelämä edisty Herran tahtomalla tavalla ja aito Hengen antama ilo puuttuu. Lapset viihtyvät enemmän sirkushuveissa ja moninaisissa viihdykkeissä. Juuri näin on hengellisten pikkulastenkin kanssa. He ovat koko ajan eksymässä, koska aina on tarjolla uutta eksytystä sielullisen viihdykkeen muodossa. Lastenhuoneessa ei kyetä erottamaan hengellisyyttä, jossa kasvatetaan Jeesuksen Kristuksen tuntemisessa, ja vastaavasti aikamme sielullista hömppää toisistaan. Aina on uusia harhaliikkeitä. On ollut Torontolaisuus ja Nokia missio, on New Age, Livets Ordet, Wine Garden, Benny Hinn, Healing room, Uskon sana, Patrick Tiainen, Kenneth Hagin ja monia muita eksyttäjiä. Ja koko ajan Amerikasta ja muualtakin maailmasta tänne tulvii kutsuttuja huijareita ihmispoloja eksyttämään. Ja aina riittää innostuneita mukaan lähtijöitä. Ja vaikka olisi välillä petyttykin, pian juostaan jo jonkin uuden sirkustirehtöörin perässä. Ja taas petytään, tai jäädään erilaisten harhojen kannattajiksi ja sinne vangeiksi.

Pimeyden ruhtinas onkin lähettänyt maailmaan nyt, eksytyksen aikana, erilaisia namusetiä erityisesti alaikäisiä ja hengellisiä pikkulapsia varten. Näiden perässä ymmärtämättömät pikkulapset juoksevat, eivätkä tiedä mitä myrkkyä noihin valhekarkkeihin on kätetty. Namuista lapset pitävät. Ja niin he eksyvät, eivätkä sitten kestä uskonkoetusta, joka maanpiiriä kohtaa. Pimeys on nyt keskellämme valkeuden enkelinä.

Aitoa hengen antamaa pelastuksen riemua ei näistä edellisistä liikehännöistä löydy, sillä siellä kaikki perustuu jopa karkeisiin harhoihin, sielulliseen hehkutukseen, viihteellisyyteen, kaikkeen sellaiseen, joka vetää kyllä puoleensa pikkulapsia Kristuksessa. Ja pimeys nauraa ja keksii yhä uusia alhaisten henkivaltojen tai ihmisen sielullisuudesta nousevia hulluuksia. ”Mutta sinä, Jumalan ihminen, karta kaikkea tätä! Pyri nuhteettomaan elämään, hurskauteen ja uskoon, pyri rakkauteen, kestävyteen ja lempeyteen.” (1. Tim. 6:11 KR92).

”Vallitkoon teidän sydämässänne Kristuksen rauha, johon teidät on yhden ja saman ruumiin jäsenenä kutsuttu. Olkaa myös kiitollisia. Antakaa Kristuksen sanan asua runsaana keskuudessanne. Opettakaa ja neuvokaa toisianne kaikella viisaudella ja laulakaa kiitollisin mielin Jumalalle” (Kol. 3:15,16 KR92).

Vielä muutama sana vanhemmista kirkkomme elämänliikkeistä:

Meillä on jo kauan vaikuttanut Luterilainen kirkko ja sen monet herätysliikkeet. Herätysliikkeet loivat aikanaan paljon uutta elämää. Ajan myötä niiden voima kuitenkin on loppunut, ja elämä kadonnut. Perinnöksi on jäänyt vain isien perinnäissääntöjä ja näin elämäntie on hukkunut monien ihmisten mielipiteitten alle. Herra sanoi kerran. ”Eivät he minusta paljoa puhu, itsestään he enemmän puhuvat.” ”sillä kaikki he etsivät omaansa eivätkä sitä, mikä Kristuksen Jeesuksen on” (Fil. 2:21). Monet pyhätkin ovat monesti erehtyneet ja Jumala on sallinut sen, että palattaisiin takaisin hänen omaan pyhään sanaansa.

Varsikin nyt, viimeisinä päivinä, on vaikeaa olla kristitty. Se johtuu muun muassa edellä kerrotuista harhaopeista, ihmisen itsekkyydestä ja maallistumisesta. Mutta katso sinä, Herran oma, mistä ruokasi hankit, ja mille perustalle iankaikkisuutesi rakennat. Yhä useampi näet eksyy. Pysy siis terveen opin mukaisessa vaelluksessa. Pysy Kristuksessa. Muu saa mennä. Näin säilytät ilon, pelastuksen riemun ja Herrasta kerskaamisen.

Sisareni ja veljeni Kristuksessa Jeesuksessa: kilvoittele hyvä uskonkilvoitus, pysy loppuun saakka pelastuksen kalliolla, Kristuksessa. Äläkä anna kenenkään riistää sinulta voitonkruunuasi. Etsi Hengen hallitsemaa pyhää elämää, sillä Elämän Hengen laki on vapauttanut sinut synnin ja kuoleman laista.

Ole rohkea, ole siunattu. Iloitse ja riemuitse pelastuksestasi. Kohta, aivan pian tulee Herra! ”Hän, joka näitä todistaa, sanoo: ”Totisesti, minä tulen pian”. Amen, tule, Herra Jeesus! Herran Jeesuksen armo olkoon kaikkien kanssa. Amen.” (Ilm. 22:20,21).